

# РЕШЕНИЕ

№ 6772

гр. София, 08.11.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 13.10.2023 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова**

**ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева**

**Мариета Райкова**

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7508** по описа за **2023** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН. Образувано е по касационна жалба от А. И. Ц., с ЕГН [ЕГН], против Решение от 06.06.2023г., без номер, постановено по н.а.х.дело № 4905/2023г. по описа на Софийски районен съд, НО, 11-ти състав. Касаторът счита, че решението е незаконосъобразно и неправилно, счита, че неговата отговорност не можело да бъде ангажирана за посоченото нарушение по принцип, а на собственика на превозното средство. Позовава се на задължението на превозвачите да подадат разрешение по наредбата, както и, че превозвачите са лица, които извършват обществен превоз, не била вменена отговорност на водача на превозното средство за липсата на разрешение за движение. Водачът нямал възможност да подаде заявление както за извънгабаритно, така и за тежко ППС, от образеца на заявлението по чл.15, ал.3 от Наредбата било видно, че то се подавало от превозвач или собственик на ППС. Счита също, че чл.11 от Наредбата ясно разграничавал вода от лицето, което извършва превозите, и ясно се посочвала отговорността на лицето, което извършва превозите. Също излага доводи за отговорното за нарушението лице – по арг. от чл.523 от Закона за пътищата, от която разпоредба също счита, че това не е водача на ППС. Счита, че хипотезата на административно наказание на водач, който управлява извънгабаритно МПС се извежда от чл.-177, ал.3 от ЗДвП, и с налага от органите на МВР. Също не

било взето предвид от административно-наказващия орган, че водачът заплатил с квитанция за платена пътна такса № 126012680003647, издадена на дружеството собственик на МПС Претендира и маловажност на нарушението по чл.28, ал.1 ЗАНН, в случай, че се приеме за извършено от касатора. Позовава се на съдебна практика на СРС - Решение № 231670/02.10.2019г. ,с което било отменено НП като процесното.

По изложените съображения касаторът моли да се отмени обжалваното решение и да се постанови друго, с което да бъде отменено и наказателното постановление.

В с.з., касаторът, редовно призван, не се явява и не изпраща представител. В подробни писмени бележки заявява, че поддържа касационната жалба.

Ответникът, в подробна писмена защита е оспорил касационната жалба , а в съдебно заседание чрез писмено становище на юрк. Н. с пълномощно по делото, поддържа оспорването.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор К., счита съдебното решение за валидно и правилно, предлага да бъде оставено в сила.

Административен съд – София-град, XXVI-ти касационен състав, след проверка на оспореното решение във връзка с изложените в жалбата оплаквания, както и по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

С обжалваното решение Софийски районен съд е потвърдил НП № 8082/06.03.2023г. издадено от началник отдел Контрол по републиканската пътна мрежа“, Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“, Агенция "Пътна инфраструктура" – [населено място], с което на А. И. Ц., за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, буква "а" от Закона за пътищата, във връзка с чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС (Наредба № 11/03.07.2001 г.) и на основание чл. 53, ал. 1 от ЗП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 3 000 лв., извършено за първи път.

За да постанови този резултат, районният съд е приел, че НП е правилно и законосъобразно. Изложил е съображения, че в случая е било установено, че касаторът на 07.02.2023г- около 16:00ч. на АМ Х., км+200 в посока С.-В., управлявал и извършвал превоз на товари с МПС на четири оси, от които две управляеми,у като при измерено разстояние между осите -1,40 м, сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС, 26,50 тона, при максимално допустимо натоварване на оста 19 тона, без да има издадено разрешение за дейност, и в рамките на специалното ползване на пътищата, съгласно чл.8,, ал.1-2 от наредбата. Прието е, че е налице отклонение от предписанието на чл.26, ал.2, т.1, б. „а“ от Наредбата, обсъдено е възражението за негодност на субекта на наказателната отговорност и прието за неоснователно. Съдът се е мотивирал с чл.53, ал.1, т.2 ЗП, и, че отговорност за визираното нарушение носи физическите лица, които извършват – както в случая превоза, или лицата, които са наредили извършването на нарушението.

В тази връзка е приел, че описаното в акта и в НП нарушение е установено и потвърдил същото.

Административнонаказателната отговорност на касатора е ангажирана за това, че към момента на проверката от контролните органи 07.02.2023 г.) е осъществявал движение на извънгабаритно превозно средство по смисъла на § 1, т. 1 от Наредба № 11/03.07.2001 г., а именно "тежко" по смисъла на чл. 3, т. 2 от същата Наредба, без разрешение (разрешително или квитанция за платени пътни такси), издадено по реда

на Раздел IV на Наредбата от администрацията, управляваща пътя (А.), за дейност от специално ползване на пътищата. Така описаното деяние е квалифицирано като нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП и е санкционирано на основание чл. 53, ал. 1 от ЗП.

Преценка на касационната инстанция:

Касационният състав намира, че деянието правилно е квалифицирано като нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП - нарушена е въведената от законодателя обща забрана без разрешение на администрацията, стопанисваща пътя, да се извършва движение на извънгабаритни и тежки ППС в обхвата на пътя. Безспорно са доказани съставомерните елементи на нарушението: а) процесното ППС, което е било с четири оси с две управляеми оси (двойна задвижваща ос) има характеристики на извънгабаритно по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на Наредба № 11/03.07.2001 г. – то е "тежко", тъй като при извършеното измерване е установено превишение на допустимото натоварване на ос като сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос е била 26.750 тона при допустими 19 тона според чл. 7, ал. 1, т. 5 б. "в" от Наредба № 11/3.07.2001 г.; б) липсва съответно разрешение за движението му по републиканските пътища; в) проверката е извършена на път от републиканската мрежа.

На извънгабаритните по смисъла на § 1, т. 1 от Наредба № 11/03.07.2001 г., пътни превозни средства, които са "тежки" по смисъла на чл. 3, т. 2 от същата, в чл. 14, ал. 3, във връзка с чл. 8, ал. 5 от наредбата, се разрешава да се движат по пътищата след заплащане само на дължимата такса, ако имат обща маса до 45 тона или натоварване на ос, което не превишава с повече от 30 % допустимите максимални натоварвания на ос по раздел II. В случая, допустимото натоварване на ос – 26,750 тона, надвишава с повече от 30% допустимото натоварване от 19 тона, предвид на което изключението от правилото при плащане е неприложимо.

Настоящият състав не споделя твърдението на касатора, че управляваното от него ППС, предвид конкретно измерения товар при проверката, попада в изключението по чл. 14, ал. 3 от Наредба № 11/03.07.2001 г. , поради което правилен е изводът в оспореното решение, че процесното ППС в конкретния случай е можело да се движи само след издаване на разрешително по чл. 8, ал. 2 вр. ал. 4 от Наредбата, вмененото административно нарушение в случая е осъществено.

В чл. 26, ал. 2 от ЗП е указано, че за дейности от специалното ползване на пътищата се забранява в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия движението на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства без разрешение. Понятието "Специално ползване на пътищата" по § 1, т. 8 от ДР на ЗП включва използването на пътищата за превозване на тежки и извънгабаритни товари.

При съвкупното тълкуване на горесцитираните норми от Наредба № 11/03.07.2001 г. и от Закона за пътищата понятието "без разрешение" включва както случаите на движение на извънгабаритни, вкл. тежки ППС без документ за заплатена дължима такса, когато попадат в допустимите извънгабаритни отклонения по чл. 14, ал. 3, във връзка с чл. 8, ал. 5 от Наредбата, така и движението на извънгабаритни ППС без издадено разрешително в останалите случаи.

Предвид гореизложеното, настоящият състав не споделя оплакването за неправилна квалификация на нарушението, както и че касаторът не е отговорен за същото.

Не се споделя и оплакването, че приложимата административно-наказателна разпоредба, кореспондираща на установените в случая съставомерни факти е тази на чл. 177, ал. 3, от ЗДвП, предвиждаща налагане на административно наказание глоба в размер от 500 до 3000 лв. на водач, който, без да спазва установения за това ред управлява пътно превозно средство с размери, маса или натоварване на ос, които надвишават нормите, определени от министъра на регионалното развитие и благоустройството. Тази норма е приложима в случаите, когато не е спазено изискването, въведено в чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, движещите се по пътя ППС да бъдат с размери, маса и натоварване на ос, които не надвишават нормите, установени от министъра на регионалното развитие и благоустройството, и с товари, които не представляват опасност за участниците в движението като се препраща към приетата на основание чл. 139, ал. 3 от ЗДвП Наредба № 11/03.07.2001 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството. Нарушение по чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП ще бъде налице, респ. ще се реализира отговорност по чл. 177, ал. 3 от ЗДвП, когато е нарушена някоя от разпоредбите на Наредба № 11/03.07.2001 г. Настоящият случай не е такъв, тъй като е налице нарушаване на установена в закона забрана – чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП.

Наред с горното, наказващият орган правилно е издирил и приложил санкционната правна норма. Неспазването на въведената в чл. 26, ал. 2, т. 1 б. "а" забрана представлява административно нарушение по чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП, предвиждащ налагане на наказание глоба от 1000 до 5000 лв. за физическо лице, което извършва дейност движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства и товари (дейност от специалното ползване на пътищата по смисъла на пар. 1, т. 8 от ДР на ЗП) без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя.

Касационната инстанция споделя мотивите на районния съд за правилна индивидуализация на наложеното наказание от страна на АНО. При индивидуализиране на предвиденото от санкционната норма наказание, АНО е спазил изискванията на чл. 27 от ЗАНН и обосновано е наложил глоба над минимално предвидения от приложимата санкционна норма размер, като съответствие с параметрите на претоварването - около 40% над разрешеното, е наложена процесната санкция.

С оглед горното, като е потвърдил НП, районният съд правилно е приложил материалния закон.

Не се установява при постановяване на обжалваното решение да са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Действително, районният съд не е обсъдил доводите на жалбоподателя относно приложимостта на чл. 14, ал. 3 от Наредба № 11/03.07.2001 г., респ. в решението липсват мотиви в тази насока. Доколкото обаче последното не се отразява на постановения краен резултат, настоящата инстанция намира, че нарушението не е съществено.

Също необоснован е доводът на касатора за приложение на чл.28 ЗАНН, неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност. Съдебното решение е валидно и допустимо, като постановено от законен състав, в предвидената писмена форма, по подадена в срок жалба срещу подлежащо на съдебен контрол НП и от надлежна страна - лицето, санкционирано с НП. Също в съдебното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, като са събрани всички относими и допустими доказателства за описаното изпълнително деяние в АУАН и НП. Съдът е изпълнил задължението си по чл.107, ал.2 НПК да провери както

обвинителната, така и тезата, развита от санкционираното лице в жалбата.

Приетата от съда фактическа обстановка кореспондира напълно със събраните доказателства. Тя се потвърждава от показанията на разпитаният актосъставител, както и от писмените доказателства, събрани и приети от съда на основание чл.283 НПК, във вр.чл.84 ЗАНН. При правилно установена фактическа обстановка, съдът е формирал правни изводи за съставомерност по посочената като нарушена в АУАН и НП разпоредба и законосъобразност на наложената санкция, които се споделят от касационната инстанция. Неоснователни са доводите в касационната жалба, че не е установено извършването на нарушението, описано в АУАН и НП.

По изложените съображения настоящата инстанция счита, че оспореното решение е валидно, допустимо, постановено при липса на съществени процесуални нарушения и в съответствие с материалния закон, поради което следва да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, съдът

#### Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 06.06.2023г., без номер, постановено по н.а.х.дело № 4905/2023г. по описа на Софийски районен съд, НО, 11-ти състав,

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.